

Weg naar Milos

Weg naar Milos

C.M.M. Dellamonte

Roman

2020

Beefcake Publishing

Proloog

Het kwik op de thermometer was gezakt tot achtentwintig graden in de schaduw. In september begon de temperatuur in het stadje Pollonia, op het Griekse eiland Milos, opnieuw draaglijk te worden na enkele snikhete, droge maanden. De natuur was dor en kaal geworden onder de loodzware zomerzon. Sedert april had het geen druppel meer geregend. Nergens was nog een groen grassprietje te vinden, laat staan een bloem in bloei, met uitzondering dan van enkele witte oleanders en de bougainvillea die overal uitbundig bloeide en zich een weg zocht langs de huizen tot ver over de terrasjes. Eind juni was de meltemi-wind plots opgekomen en had twee maanden lang de eilanden geteisterd. Eensklaps was hij nu weer verdwenen. De tamarisk-bomen stonden in het hete zand en lieten hun takken hangen door droogte. De volle vruchten aan de olijfbomen begonnen van kleur te veranderen tot ze zwart zouden zien bij de oogst in november.

De eilandbewoners kwamen weer naar buiten en konden opnieuw genieten van de mooie, zachte nazomer. Ze vergaderden op hun typische, half versleten blauwe stoeltjes met bijhorend tafeltje, allen voorzien van een koude frappé en wat pistachenootjes.

De laatste toeristen vonden nog steeds hun weg naar de vele terrasjes op het eiland, maar niet meer in de volle drommen die Seajets uitspuwde in juli en augustus. Alles werd rustiger. Het eiland leek te herademen. Ook de traditionele gebeurtenissen van de locals kwamen weer op gang. Er waren, net als in de maanden mei en juni, opnieuw bruiloften, doopfeesten en andere familieaangelegenheden. De Griekse families kwamen weer samen en her-

overden hun eiland op de toeristen. Dankbaar voor wat de vele internationale gasten binnenbrachten voor de lokale economie, maar toch altijd blij als ze weer weg waren zodat alle tradities in ere konden worden gehouden.

De Yiayia zat in haar zwarte jurk nog steeds op haar rieten stoeltje onder het kleine afdak voor de deur en wenste iedereen een vriendelijke en gemeende “kalimera”.

Een nieuwe dag brak aan.



1. Weg naar de zon

De wekker liep die ochtend af om halfzeven. De heldentocht in de file kon beginnen. Nochtans was Catharina ruimschoots op tijd uit de badkamer geraakt, wat niet altijd evident is voor een vrouw. Haar volgestouwde valies, die zo'n 23 kilogram woog, stond mooi klaar bij de voordeur.

Zonnebril check, zonnecrème check, strandjurk check, een paar bikini's check, wat losse T-shirts en shorts check,... Ze overliep nog eens alles in haar hoofd en bedacht dat het zou moeten volstaan voor een weekje Griekse zon. Niets stond haar nog in de weg van een zorgeloze en ontspannende vakantie. Maar dat was buiten Petros, de chauffeur van het luchthavenvervoer, gerekend. De vriendelijke man was nu eenmaal eerder een babbelaar dan een snelheidsduivel... Aangezien hij haast perfect op het afgesproken uur voor haar deur stond, was hij vervolgens niet van plan zich te laten opjagen.

“Geen paniek, kindje, we komen er wel. Alles op z'n tijd.”

Een snelheidsboete zou de brave man vast nooit oplopen. Op de autostrade hield hij steevast een slakkengangetje van negentig kilometer per uur aan, terwijl iedereen hen aan een snelheid van minstens honderdtwintig voorbijreed. Zelfs vrachtwagens haalden hen in.

“Kunt u iets vlugger rijden, alstublieft? Ik moet mijn vlucht naar Athene halen,” zei Catharina bezorgd. Tot overmaat van ramp was er al vertraagd verkeer vanaf Wetteren, en vanaf Erpe-Mere tot de ring rond Brussel was het filerijden. Catharina's zenuwen stonden op springen. Ze moest en zou op tijd op de luchthaven aankomen.

“Alles komt goed. Maakt u zich maar geen zorgen,” zei Petros doodkalm.

De chauffeur, die zelf Griekse roots had, vertelde haar ondertussen honderduit over zijn eigen jeugd in Griekenland. Catharina wou eigenlijk niet echt veel prijsgeven over waar ze precies naartoe ging, maar het woord ‘Athene’ was nu eenmaal gevallen.

“Prachtige stad! Ben je al eerder in Athene geweest? Je moet be-
list eens langs Plaka lopen,” onderbrak hij haar meteen. “Heel
veel lekkere restaurantjes en gezellige bars. Van daaruit kan je
makkelijk naar de Akropolis met het prachtige Parthenon wandelen
en daarna moet je zeker het Nationaal Archeologisch Museum aandoen.
’s Avonds is het allemaal nog mooier dankzij de verlichting. Ik heb
een broer wonen in Athene. Ik zal hem bellen en zeggen dat je eens
langskomt, dan kan hij jou heel Athene laten zien.”

“Hmm,” reageerde Catharina ongeïnteresseerd, omdat ze geen
zin had om uit te leggen dat ze niet in Athene zou blijven. Ze had
nog minder zin om verdere info te geven over waar ze effectief
naartoe zou gaan. Meer dan waarschijnlijk wist hij ook alles over
Milos en dan was ze ’s anderendaags nog niet aan de luchthaven.
“We zijn eigenlijk opgegroeid op een klein eilandje, maar het ene
familielid na het andere verliet het eiland om zich te vestigen in
Athene, op Kreta of nog andere plaatsen waar veel toeristen komen.
Zo konden ze een goedbetaalde job vinden en geld opsturen naar
onze moeder, de Yiayia.”

Petros nam een slok water om zijn keel even te smeren en ging
gewoon verder alsof Catharina hem een vraag had gesteld.

“Zelf zijn we lang geleden naar België gekomen en ben ik hier
samen met mijn vrouwtje Pharilde een transportfirma begonnen.”

Maar Catharina was er met haar gedachten helemaal niet bij. Om
halfelf vertrok haar vliegtuig richting Athene. Miste ze die vlucht,
dan kon ze ook haar aansluiting naar Milos vergeten. In

stille smeekte ze de Griekse goden om een mirakel. En blijkbaar werden haar gebeden verhoord, want het lukte Petros alsnog om net op tijd bij de luchthaven aan te komen. Snel nam Catharina haar valies uit de taxi, betaalde en bedankte de vriendelijke, maar praatzieke chauffeur en liep zo snel ze kon richting lift. Aangekomen in de vertrekhal moest ze natuurlijk nog de juiste vlucht en incheckbalie terugvinden op het grote vertrekbord.

Milos via Athene... Gate 59... boarding. Wat, nu al?!

Gelukkig stond er weinig volk aan de check-in en zag men haar iets te zware koffer door de vingers. Daar was ze alvast van verlost. In het boekenwinkeltje van de luchthaven zag ze enkele toffe vakantieboeken liggen. Willekeurig nam ze een roman mee, voor op een verloren moment.

Bij de securityscanners ging het wat minder vlot. Alles wat kon veroorzaken dat de bodyscanner afging, had ze in een aparte bak gelegd samen met haar handbagage – althans, dat dacht ze. Maar toch, jawel hoor: *biep, biep*.

“Spreekt u Nederlands, mevrouw?” vroeg de securityagent streng. “Is deze tas van u?”

“Ja, meneer,” antwoordde ze gedwee.

“Wilt u deze dan openmaken, alstublieft?” Hij glimlachte geforceerd. Uiteraard zat haar schaatje (voor een vergeten haartje op een cruciale plek) nog in haar handtas in plaats van in haar valies.

“Verboden hè, mevrouw,” sprak de man haar neerbuigend toe. Na een grondige controle van alle mogelijke zijzakjes gaf hij de handtas opnieuw vrij.

“En veel plezier daarmee,” lachte de agent er nog achteraan, wijzend op een langwerpige toestel in haar handtas. Met het schaamrood op de kaken spurte Catharina naar gate 59.

“Last call for Athens,” klonk het door de grote hal. Bij haar gate stond niemand meer te wachten zodat ze haar instapkaart meteen door de stewardess kon laten scannen. Achter haar werd de deur onverbiddelijk gesloten: Catharina had het op het nippertje ge-

haald. Als allerlaatste stapte ze het vliegtuig binnen, waar ze onmiddellijk enkele blikken van verontwaardiging kreeg.

“Ja, ‘t is weer een vrouw waarop we moeten wachten,” las ze in de ogen van de reizigers. In alle haast had ze ook haar instapkaart weggestoken en die had ze nu opnieuw nodig om haar plek te vinden. Gelukkig waren er maar vier zakken aan haar jeans.

Gevonden! Rij 14, zetel f.

Moeilijk te vinden was het niet, er waren nog maar weinig plaatsen vrij. De stewardess begeleidde haar nogal ostentatief naar haar stoel, zodat ze dan toch eindelijk konden aanzetten.

Heerlijk, een zetel aan het raam!

Maar eerst moest Catharina nog voorbij de passagiers in zetels d en e. In zetel d zat een oudere, in het zwart geklede dame die het moeilijk had om weer overeind te komen uit haar stoel. Toen het haar dan toch lukte, schonk ze Catharina een warme glimlach. In de middelste stoel zat een vrij zwaarlijvige man van ongeveer 1 meter 85 lang, van wie ze later te weten kwam dat hij Willy heette én single was. Zoals een echte gentleman sprong Willy op toen hij Catharina zag, zodat ze makkelijk kon inschuiven. Het viel Catharina meteen op dat deze man die morgen geen tijd meer had gehad om zich deftig te wassen.

Amaai, er bestaat ook zoiets als deodorant, schoot het door haar hoofd. Eindelijk kon de stewardess het verlossende teken geven: iedereen zat veilig op z'n stoel en de veiligheidsinstructies konden worden gegeven.

Toen Catharina zo inschoof voor zijn neus, bood dat voor Willy natuurlijk de ideale gelegenheid om haar *vormen* eens te keuren. De carrosserie was voor hem al dik in orde, nu kon hij zijn kans wagen. Hij had al enkele openingszinnen in gedachten en dacht bij zichzelf: *het is nu of nooit.*

“Ik ga naar Griekenland om de vrouw van mijn leven te vinden.” Hij zei dit zodanig luid en duidelijk dat alle passagiers rond hen opkeken. Enigszins verbaasd keek Catharina in zijn richting, niet

goed wetend of hij nu tegen haar alleen sprak of een algemene speech afstak. Het werd haar ook meer en meer duidelijk dat er een kwalijk geurtje aan Willy hing. Ze hield haar adem in. Gelukkig kon ze zich snel herpakken toen er plotseling frisse lucht door de airco van het vliegtuig blies. Zonder dat ze ook maar iets had geantwoord, begon Willy spontaan zijn levensverhaal te vertellen. Tegen de tijd dat de drankjes rondgebracht werden, wist Catharina al dat hij twee “schatjes van patatjes” had (weliswaar van twee verschillende vrouwen, waarbij hij maar met één getrouwd was geweest). Hij had zopas een nieuwe zaak in consultancy opgestart, omdat zijn laatste bedrijf failliet gegaan was toen zijn vennoot met het geld verdwenen was. Willy vertelde honderduit over zijn grote villa met wel vijf slaapkamers en twee badkamers in Oeren bij Diksmuide. Zijn vlotte sociale omgang beschouwde hij als zijn beste eigenschap, eentje die volgens hem een positieve uitwerking had op vrouwen.

Catharina was sprakeloos en had spijt dat ze juist deze zetel toegewezen gekregen had. Ze probeerde Willy zoveel mogelijk te negeren en stopte nogal opvallend haar oortjes in om naar haar favoriete muziek te kunnen luisteren. Toen de stewardess vroeg welk drankje ze wilde drinken, kon Willy niet anders dan opnieuw zijn kans wagen. Hij tikte haar kort aan.

“Blijf je lang in Athene?” probeerde hij nogmaals een gesprek aan te knopen.

Ze draaide zich in zijn richting en had meteen spijt. De walm die uit zijn mond kwam deed alle eetlust verdwijnen.

Een muntje zou geen overbodige luxe zijn. Waar is de frisse lucht als je ze nodig hebt?

Na Willy’s derde gin-tonic en wat flauwe grapjes vond Catharina het toch iets te veel worden en viel ze *spontaan* in slaap. Het werkte, Willy gaf het op.

Eindelijk rust.

Ze had de ontgoocheling in zijn ogen opgemerkt, en dacht terug aan die eindeloze dates waar ze zelf moedeloos van was geworden. Enkele dagen voor haar vertrek hadden vrienden nog een blind date geregeld met Yves, een knappe man voor wie waarschijnlijk veel vrouwen vielen. Maar Catharina had geen echte klik met hem ervaren, geen gevoel van “dit is hem”. Af en toe ging ze met haar beste vriendin Veerle naar een danscafé, waar speciale avonden voor singles georganiseerd werden. Aangezien er op dat soort events altijd meer mannen dan vrouwen aanwezig waren, was het binnenkomen telkens een bijzonder moment. Je kon het best vergelijken met een lingeriemodeshow waar de toeschouwers allemaal mannen waren met een kommetje onder hun kin om het kwijl op te vangen. Als de deur openging en er een vrouw binnenkwam, werden de spreekwoordelijke schijnwerpers onmiddellijk op haar gericht. De begerige blikken van de aanwezige mannen (en zelfs van enkele vrouwen) lieten dan ook niets aan het toeval over. Catharina probeerde dan toch om op een enigszins nonchalante manier aan de bar achteraan in de zaak te geraken, zodat ze iets minder in de spotlights stond. Ondanks het feit dat ze zich bij aankomst als een opgejaagd dier voelde, kwamen de mannen niet echt op haar af gesprongen. Het leek erop dat de meesten eerder bang waren om haar aan te spreken. Mannen hebben soms een grote mond, maar vaak ook een klein hartje.

De echt viriele exemplaren probeerden het wel, met hun meest originele openingszinnen, zoals Rino met zijn legendarische woorden: “Met zo’n muis op zolder deed ik onmiddellijk mijn kat weg...” Anderen stonden haar vanaf een veilige afstand te bekijken en glimlachten schuchter de andere kant op bij oogcontact.

Ook Tinder had ze meermaals geprobeerd, maar ze was van een kale reis thuisgekomen. Mannen die deze app gebruikten, wilden maar één ding, dat wist ze ondertussen zeker. Toegegeven, er

waren ook veel vrouwen die tijd te veel hadden. Omdat manlief voor enkele dagen in het buitenland was (meestal met de secretaresse) hadden ze de handen vrij om als een uitgehongerde leeuw op hun prooi te springen. Niemand die er last van had, niemand die er iets over te weten zou komen.

Een van de mannen die Catharina nooit zou vergeten was Gert. Hij stak het ook niet onder stoelen of banken dat hij alles neukte wat ook maar enigszins in zijn buurt kwam en vertelde zonder schroom over al zijn “speciallekes”. Van zichzelf vond hij niet dat hij seksverslaafd was, maar meermaals had hij drie of vier dates per dag met telkens een happy end. Een triootje noemde hij dan weer “de slagroom op de taart”. Van voorspel had hij blijkbaar nog nooit gehoord, laat staan van wat geknuffel achteraf. Bij de graatmagere Gert moest het snel gaan: kennismaken, wippen en buiten. De volgende mocht al binnenkomen.

Hoe moest Catharina ooit aan een deftige man geraken met zulke ideeën over de beschikbare mannen? Deze mannen maakten het haar moeilijk in de liefde te blijven geloven.

Na het overspel van haar Pierre had ze geen enkele langdurige relatie meer gehad.

Die zomer had ze enkele onenightstands geprobeerd (waar ze achteraf meer spijt dan deugd van overgehouden had) en wat losse ‘friends with benefits’-toestanden (die na een tijd toch de liefde van hun leven vonden en dan met Catharina maar van twee walletjes aten). Ze had enkele leuke collega’s op het werk die single waren. Deze zomer nog had ze een date gehad met Stefaan, een toffe vent met twee schattige kindjes. Ook met Kevin, de *bink* van het bedrijf, had ze een aantal restaurantjes bezocht, maar ze waren nooit verder gekomen dan de achterbank van zijn Tesla. Topkerels zonder twijfel, maar de vlam sloeg niet over, er ontbrak iets wat Catharina niet kon definiëren.

Er was nooit écht iemand de revue gepasseerd die voor haar in aanmerking kwam.

Zouden er nog deftige mannen rondlopen die wel respect hebben voor een vrouw? Misschien eens voor de verandering een zuiders type proberen?

Ze had zich voorgenomen om haar batterijen op te laden met de warmte van de zuiderse zon. Ze wou de zwoele wind in haar gezicht voelen en languit in een luie strandstoel liggen met haar voeten in het hete zand. Ze wou gewoonweg zon, zee en... wie weet seks?

Ter inspiratie had Catharina wat rondgekeken op het internet, waarna ze naar het reisbureau bij haar om de hoek getrokken was voor een meer deskundige toelichting. Ze bekeek en vergeleek eerst de vele aanbiedingen in de etalage. Er was keuze zat. Op het eiland Tenerife kon ze naar een chic vijfsterrenhotel met onder andere een avontuurlijke excursie naar de vulkaan de Teide of naar het iconische piratendorp Masca. Ze kon gaan fuiven in Es Cana op het hippe Ibiza of naar Miami om te flaneren op het populaire South Beach en naar het natuurpark Everglades National Park om de krokodillen te bewonderen. Prachtige foto's van de witte stranden van het Caribische Martinique, de Zuid-Italiaanse charme van de Amalfitaanse kust in Napels, flaneren op de Ramblas of naar de Sagrada Familia gaan kijken in Barcelona, de aanbiedingen waren legio.

Haar oog viel echter op een afbeelding die er toch wat uit sprong. Het was een eenvoudige, maar ongelooflijk mooie foto van een azuurblauwe zee met witte, vierkante huisjes en kerkjes met donkerblauwe koepels. Het bleek een foto van het minuscule eiland Milos, een van de prachtige Cycladen-eilanden in het zuiden van Griekenland.

Ondanks het feit dat deze plaats haar onbekend was (zeker ten opzichte van alle andere aanbiedingen) kreeg ze een aangenaam, warm gevoel vanbinnen toen ze de naam Milos uitsprak. Op een bepaalde manier voelde het vertrouwd aan en leek het net of ze hierheen geroepen werd...

Eigenlijk had ze nog nooit van het eiland Milos gehoord. Of toch? Was die Venus ook niet van Milos? Bij een bezoek aan het Louvre in Parijs, enkele jaren geleden, had ze het elegante witmarmere beeld gezien. Het werd beschouwd als een symbool van eeuwige schoonheid.

Dan wil ik daar ook weleens voor Venus gaan spelen, dacht ze. Vlug zocht ze wat afbeeldingen op van Milos op haar smartphone. Op alle foto's zag ze geweldig mooie vergezichten met een diepblauwe zee, witte vierkante huisjes, kerkjes met een blauwe koepel en een donkerblauwe lucht. Er waren foto's van vissersbootjes die leken te zweven in het helderklare water en andere foto's van een wonderlijke zonsondergang.

Wow, prachtig! Dit is gewoon de max.

“Hier wil ik naartoe,” zei ze vastberaden tegen de vriendelijke juffrouw van het reisbureau.

“Hebt u ook de andere lastminutereizen bekeken?” probeerde die Catharina nog te beïnvloeden om haar bonus van die maand te kunnen behalen.

“Er zijn zeer mooie aanbiedingen waar veel meer luxe wordt aangeboden,” drong ze een beetje aan, maar Catharina was vastbesloten. Milos it is!

Er kwam wat knip-en-plakwerk aan te pas voor alles perfect geregeld was, want tussen de twee vluchten had ze een korte tussenstop in Athene. Van daaruit zou het met een kleiner vliegtuigje gaan.

Alles moest perfect geregeld zijn zodat er voldoende tijd was voor de transfer.

Grote hotels waren er niet op Milos, maar wel heel gezellige, kleinere hotelletjes met tien tot twintig kamers. Ze koos voor een volledig wit hotelletje met lichtblauwe luikjes, Tania Milos Seaside Accommodation, in het stadje Pollonia, helemaal in het noordoosten van het eilandje.

Eigenlijk hoorde dit hotel helemaal niet in het rijtje van een last-minuteboeking volgens de verkoopster, maar door een annulering was er een kamer vrijgekomen en die moest snel ingevuld worden. Een buitenkans! Haar verlofaanvraag op het werk was snel goedgekeurd. Dat kon ook niet anders, want ze was onlangs nog met de hr-directeur op stap geweest zonder dat zijn vrouw er weet van had.

Na een rustige vlucht van drie uur en dertig minuten maakte het vliegtuig een wijde bocht over de Middellandse Zee om op een ideale manier de landingsbaan te bereiken. Op dat moment had Catharina een schitterend zicht op de stad Athene en de omringende heuvels. Midden in het mierennest van huizen en straten, boven op een rots die boven de binnenstad uitstak, kon ze de Akropolis zien, met helemaal vooraan het Parthenon.

“Welkom in Athene waar het momenteel dertig graden en zeer zonnig is,” werd er omgeroepen.

Eindelijk frisse lucht, hoewel bij dertig graden, dacht ze.

Eenmaal in de grote hal schoot ze er als een pijl vandoor, weg van Willy die haar enigszins verdrietig nawuifde. *Het zou te mooi geweest zijn,* dacht hij.

Op het grote vertrekbord zocht Catharina naar welke gate ze zich straks zou moeten begeven voor haar aansluiting naar Milos. Aan haar rechterkant merkte ze een infobalie van Aegean Airlines op. “Kalispera,” zei de dame achter de balie en Catharina vroeg haar in haar beste Engels waar ze moest zijn voor de vlucht naar Milos.

“Gate B29.”

“Thank you,” antwoordde Catharina beleefd glimlachend.

“Parakalo.”

De vlucht naar Milos vertrok pas om kwart over zes 's avonds, wat betekende dat Catharina nog ruim twee uur de tijd had om een hapje te eten en iets fris te drinken. Ze liep door de taxfree-

winkeltjes met luchtige zomerjurkjes, zijden strings en slipjes, gouden ringen met de mooiste edelstenen en uiteraard ook de parfumaafdeling.

Bij gebrek aan een gentleman die haar zou overladen met geschenkjes en complimentjes kocht ze dan maar zelf een lekker ruikend parfum. Het was een rond, zachtroze flesje van het merk Olympéa.

Wie weet komt het nog van pas...

Na iets kleins te hebben gegeten en gedronken begon het stilaan tijd te worden dat ze zich naar haar gate begaf. Eerst nog snel langs de toiletten. Het was er een gedrum, en Catharina nam plaats in de rij om aan te schuiven. Daar stond ook een groepje jonge Griekse mannen hun vrouw of vriendin op te wachten. Ongegeneerd volgden ze Catharina met hun ogen en kleedden haar uit van kop tot teen. Lachend stootten ze elkaar vervolgens aan om duidelijk te maken dat ze in de smaak viel. Het voelde alsof hun blikken op iedere uithoek van haar lichaam brandden. Wanneer hun vriendin de toiletten uitkwam, keken ze plots in het rond alsof er niets aan de hand was. Achteloos stonden ze dan naar hun smartphone te koekeloeren. Bij het weggaan knipoogde er nog eentje.

Sloebbers, dacht Catharina met een zucht.

Opnieuw moest ze aan Pierre denken. Het was nu al twee jaar en twee weken geleden dat ze hem verlaten had, maar ze telde nog steeds de dagen. Ze had al enige tijd het vermoeden gehad dat hij vreemdging, maar wuifde dit voor zichzelf weg, maanden aan een stuk. Ze voelde dat er dingen veranderd waren tussen hen, maar kon er de vinger niet op leggen. Soms konden ze passioneel vrijen, net zoals in hun beginperiode, maar meer en meer kwam hij met een of ander stom excuus om haar af te wimpelen. Het viel haar op dat hij ook andere eau de toilette begon te gebruiken, hij liet zijn haar en baard groeien en kocht meer alternatieve, slordige kledij. Als ze daarnaar vroeg, kreeg ze het antwoord dat hij

zich gevangen voelde in zijn strakke kostuums en stijlvolle hemdjies.

Op een avond was het haar vriendin opgevallen dat in hun mobiele huistelefoon meermaals hetzelfde onbekende nummer terugkwam. Juist omdat er geen naam bij het nummer hoorde, deed het ook bij Catharina geen belletje rinkelen. Toen ze Pierre er later over aansprak, kreeg ze een ontwijkend antwoord.

Het viel haar ook op dat hun benzinetank in die periode heel snel leeg was en af en toe was er slijk en ander vuil op de wagen te vinden, terwijl hij zagezegd een afspraak in de stad had.

Uiteindelijk betrapte ze hem met zijn minnares, nota bene in hun eigen bed. Die middag voelde ze zich niet zo lekker en kwam vroeger naar huis om een antigriepil te slikken en enkele uurtjes in bed te kruipen. Een probleem: het bed bleek bezet.

“Het is niet wat het lijkt,” riep Pierre nog, maar dat had ze al in films gezien. Op het einde bleek het altijd te zijn wat het leek. Hij had in het begin van hun relatie al eens een scheve schaats gereden, maar was sedertdien zijn boekje niet meer te buiten gegaan (voor zover Catharina wist).

Nu lagen de kaarten anders. Met zijn staart tussen de benen probeerde Pierre haar vertrouwen terug te winnen met mooie woorden en beloftes. Hij wist dat zij hem doodgraag zag en hem alles zou vergeven, maar ook dat hij deze keer te ver gegaan was.

Weken, maanden gingen voorbij met veel ups en downs. Catharina wou hem wel vergeven, maar haar vertrouwen was dusdanig gekraakt dat ze niet kon vergeten. Het hielp uiteraard ook niet dat hij de godganse dag met zijn mooie, jonge secretaresse doorbracht en zelfs af en toe met haar op *bijcholingsweekend* moest – zagezegd samen met de andere collega’s.

Na enkele pogingen van terugkeren en verlaten nam ze zelf, met pijn in het hart, een definitief besluit.

Een ménage à trois is trop, en trop is te veel.